

indgåelse havde været enige om, at der ikke skulle være reelle juridiske forpligtelser forbundet med de trufne aftaler — for eksempel normale tinglyste pantebreve i fast ejendom — og at man derfor, når retsforholdet opførte, blot skulle slå en streg over det allerede passerede. I intet af tilfældene er der imidlertid forholdt på den måde. Forklaringen er naturligvis den ganske enkle, at fiktionsteorien er aldeles forkert. Der er virkelig tale om dispositioner, som fuldtud skal have juridiske virkninger overensstemmende med deres indhold. Dette er da også blevet lagt til grund ved retsforholdenes opløsning, som ofte har fundet sted ved forhandling med andre advokater og statsautoriserede revisorer. Der er ingen, der under disse forhandlinger har fundet på at påstå, at de indgåede aftaler var fiktive. Opfindelsen af dette begreb er udelukkende sket ved myndighedernes skriveborde — hvad enten det nu er hos politiet eller i ligningsdirektoratet — og det har som nævnt ikke kunnet finde bekræftelse hos de, der har været med til aftalerne indgåelse. Derfor vil man i samtlige tilfælde, hvor retsforholdene er ført til deres ende, se, at dette er sket på grundlag af, at aftalerne fra begyndelsen var fuldt gyldige og hele tiden har været det.

Imidlertid vil anklagemyndigheden jfr. bilag 29, side 4, 10 og 34-35 drive fiktionsteorien så langt ud i det barokke, at man ligefrem vil påstå, at det har været bedrageri fra min side overfor medkontra-henterne, at jeg ikke har oplyst disse om, at de aftaler, som de i sin tid har været med til at indgå, skulle være fiktive. Jeg kan godt se, at skal man opretholde fiktionsteorien, drives man ud i så bizarre synspunkter. For en nærmere logisk prøvelse turde det imidlertid være helt klart, at hvis en aftale virkelig var fiktiv, således at de foreliggende dokumenter ikke skulle have nogen retsvirkning, så måtte i al fald aftaleparterne være klare derover. Derefter kan anklagemyndigheden ikke have nogensomhelst føje til at hævde, at klienterne er blevet bedragne. Tværtimod er selve den omstændighed, at de ved forholdets opløsning lægger retsgyldigheden af aftalerne til grund, et meget væsentligt bevis for, at fiktionsteorien er fuldstændig forføjlet. Jeg tvivler meget på, at en sådan teori ville blive benyttet af

anklagemyndigheden som basis for en kriminalsag i et helt sædvanligt tilfælde, hvor der ikke var de meget betydelige politiske islæt, som har farvet den foreliggende sags særegne behandlingsform og aldeles enstående hidtidige resultat.

Mig bekendt findes ikke andet på tryk om reaktionen hos de påstået bedragne end udtalelserne på side 4 i BT for 12. december 1973. Her siger en af de ni, som ifølge politiet skulle være blevet bedraget af mig:

„Da salget af aktierne var gået i orden, og pengene til Glistrup betalt, blev jeg sidste år opsøgt af politiet, der opfordrede mig til at anlægge sag mod Glistrup. Jeg afviste med den begrundelse, at sagen var ude af verden, og at jeg ikke følte mig snydt med handelen.

Opfordringen blev gentaget — ikke af Lemvigh selv, men en af hans folk — og jeg afviste atter forslaget. Jeg fik nærmest det indtryk, at politiet ikke havde det ringeste materiale mod Glistrup og gerne ville have en civil sag prøvet ved retten. Jeg vil ikke deltage i en skin-proces for at ramme Glistrup. Det savner min private sag ethvert grundlag for.

Hendes advokat, højesteretssagfører Kai Skovgaard-Sørensen, siger om transaktionen:

Det er givet, at den slags handler koster penge. Min klient var interesseret i en hurtig afvikling, hvilket ikke gør sagen lettere. Jeg ved ganske bestemt, at min klient ikke føler sig bedraget af Glistrup. Hun var oven i købet indstillet på et højere forlig end de 25.000 kr. I det hele taget tror jeg, Leo Lemvigh farer lidt for voldsomt frem i denne sag.“

10.

Anklagemyndigheden oplyser side 15-16, at der skal foreligge udtalelser fra Statens Ligningsdirektorat og Skattedepartementet om, at fiktionsteorien stemmer med, hvad der er fastslået i skatteretlig praksis, og dette antages at være mig bekendt. Jeg har intet hørt herom tidligere.

Overholdelsen af fundamentale retspleje-grundsætninger ville have indebåret, at det anførte var blevet forelagt mig til udtalelse og folketings til bedømmelse, før man uden videre lægger det til grund for en tiltalebeslutning eller en § 57-sag.

Dette er imidlertid ikke sket.